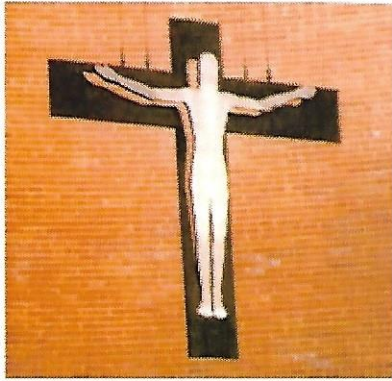

Mossèn Antoni Guàrdia i Barbé

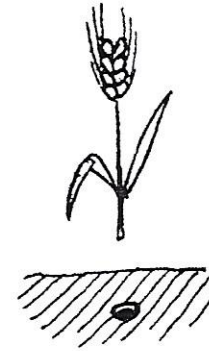
Antonietta Aguiló, escultora

“El Crist de la parròquia de la Mare de Déu del Pilar de la ciutat de Lleida inspira tendresa perquè reflecteix el dolor i el sofriment existencial del Crist... Tanmateix **inspira esperança, ja que amb el simbolisme de la resurrecció que brolla de la Creu, simbolitza el centre de la fe cristiana** que és l'adhesió al Crist sacrificat-ressuscitat, és a dir, el misteri Pasqual.

En ocupar el centre d'una església i estar penjat sobre l'altar, aquest simbolisme encara és més intens, ja que sobre l'altar que hi ha sota la creu es realitza l'Eucaristia que és el Memorial de la mort i resurrecció de Crist” (*Mn. Ramon Prat*).

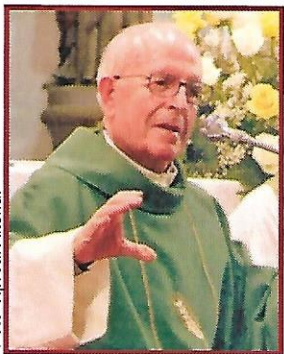
El Memorial, és a dir **la missa, que gràcies a un regal del Senyor, he pogut celebrar 39.545 vegades (des del 29 - VI- de 1955 al 02-IV-2021, i intentar viure diàriament, durant la meva llarga vida sacerdotal.**

“Si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dóna molt de fruit” (*Joan XII, 24*).

“Se sembra un cos corruptible, però en ressuscita un d'incorruptible; se sembra un cos sense honor, i ressuscita gloriós; és sembrat feble, i ressuscita ple de força... És sembrat un cos terrenal, i ressuscita un cos espiritual” (*1ª Carta als cristians de Corint: XV, 42-44*).

La llavor no té por al solc, demà serà pa... Nosaltres no podem tenir por a la terra, demà ressuscitarem (*Paoli*). Nosaltres que som grans de la mateixa espiga, també un dia serem sembrats amb l'esperança de la resurrecció (*St. Agustí*).

Als 89 anys de pelegrinatge per aquest món, el dia 02 d'abril de 2021, gràcies a la misericòrdia divina, passà a la casa del Pare Celestial, "a aquella pàtria on es parla una sola llengua, la llengua de l'amor". On "cap ull no ha vist mai, ni cap orella ha sentit, ni el cor de l'home

somniava això que Déu té preparat per als qui l'estimen" (1ª Carta als de Corint II, 9).

Allí espero trobar-me amb els meus pares Faustet i Carmeta, d'Alguaire, que m'ensenyaren el camí del cel, amb la germaneta Carolina, que no vaig conèixer, i germans Josep i Maria i Fausto; i tots els feligresos de Sant Llorenç de Lleida, d'Agullò, Corçà, Font de Pou, Vilamajor, Millà, Masos de Millà, l'Ametlla del Montsec, Maials, Almatret, Vilanova de Segrià i Benavent de Segrià, **Aitona (17-IX-1977 - 26-IX-2010)**, Seròs, Massalcoreig, Mare de Déu del Pilar i Santa Maria Magdalena de Lleida. Vaig a preparar-vos estada a tots vosaltres i a la meva cunyada Josepeta i als meus nebots Carme, Faust, Maria del Merli, Vicenta, Teresa i Pepita, que m'acompanyàreu en la terra i que us estimaré al cel, més encara del que us he estimat a la terra.

Oh mort, ¿on és la teva victòria?

(1ª Corintis: XV, 55)

"Sabem que aquell qui va ressuscitar Jesús, el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb Jesús i ens portarà al costat d'ell juntament amb vosaltres" (2ª Corintis IV, 14).

"Però jo, per la vostra gran bondat, entro a casa vostra" (Salm V, 8).

"Jesús sabia que havia arribat la seva hora de passar d'aquest món al Pare" (Joan XIII, 1). Així defineix Jesús la mort.

"Quan em desvetlli, us contemplaré fins a saciar-me'n" (Salm XVI, 15).

"Avui seràs amb mi al paradís" (Lc. XXIII, 43). Quina rapidesa, quina companyia, quina felicitat!

"Pare, confio el meu alé a les teves mans". (Lluc XXIII, 46). Jesús deixa la seva vida en dipòsit, però no a la terra sinó al Pare, que li retornarà gloriosa.

"El meu cos i el meu cor es desfaran, però Déu serà sempre la meva possessió". (Salm LXXII, 26).

"La nostra pàtria és el paradís, on ens esperen un gran nombre d'èssers estimats, pares, germans i fills nostres... Com serà de gran la nostra alegria, i la d'ells també, en retrobar-nos i abraçar-nos!" (Sant Cebrià). Tinc la seguretat de què aquesta nit estaré amb els meus pares al cel". Allí us esperaré. (Beat Francesc Castelló Aleu).